

El gat de la cua al nas i l'europea conscient

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Vivia en un continent petit i capitalista, la Seda, que era fina com el seu nom que feia trenta-dos anys que portava i que ningú gosava escurçar-li.

-Sè!- sí, havia exclamat una neboteta aprenent a parlar.

-Da!- completava una criatureta veïna que la coneixia i trobava al replà de l'escala.

Llevat d'allò, la Seda Seda era.

Un dia va rebre una herència (coses que encara passen) Un oncle vidu sense fills de qui pràcticament no en sabia res (coses que encara passen) li deixava un habitatge que valia mitja fortuna i que la dona va vendre de seguida (coses que encara passen).

Va pensar que podria muntar un engrocí (un negoci a l'engròs) de quelcom, això sí, diferent. Hi invertiria una part, començaria sent un engrocí microengrocí, més valia. Calia, abans, que el cervell se li esbrevés i que l'ànima perdés el contacte amb l'habitual que habitualeja excessivament i la sobreplota. Des de dins va sentir que havia d'anar al Nepal.

-Espiritualitat?- va preguntar-se.

La Seda, que treballava d'hostessa de gastronomia mig-mig es dedicava -i feia massa si sis anys era massa (i segur que sí)- a engalipar (bé: convèncer) potencials clients incitant al tast de galetes en forma de rombe fetes de farina del somriure (que era processat) amb un granet fosc de xocolata negra (tenyida) a cada angle. Semblaven estels sense cua i amb cura que no es trenquessin que havia d'anar sempre. Les va reforçar amb el pensament: "si perdes la integritat, no cobro. Comporteu-vos".

Que l'oncle difunt -anomenat Ostriund- fos devorador de pastetes de full la va fer esclafir a riure.

-Full. Fulla. Una fulla vola. Jo en sóc una i agafaré un avió. El Nepal em demana.

-Sè!- se n'acomiajà la menuda. La germana i el cunyat van marxar amb la nena fent mala cara. La germana no havia tingut dret a res i va tallar el vincle familiar. La Seda no havia pensat en repartiment equilibrat: els altres estaven molt ben situats!

-Dà!-acaba, en un altre moment del mateix dia, el nenet veí que tenia marques als dits dels peus per un continu dur sabates tres nombres menor.

Un cop feta la reserva, aparegué un canguelis potent. Anar amb aquell tipus de transport li produïria diabetis de l'aire o una baixada de tressió (sessió de profunda tristesa)? Anul·lar-lo? O buscar algú amb qui compartir-lo, pagant ella? Ho consultà amb el coixí, que tenia una funda de colorins -de taques casuals abstractes- regal d'un vident que li havia comprat tres caixes de galetes i amb qui havia mantingut una relació postal tradicional. L'home va observar, des de la perspectiva de la distància i la d'una bola tèrbola que vaticinava fets amb un marge d'error del 3'1416, que la Seda posseïa una ànima lliure més oriental que occidental i que si s'hi embolicava interferiria en quelcom que ell no veia clar. Va preferir substituir-la per una oculista ocultista que tenia un cul generós inamagable i amigable i més coses. Ho va fer possible mercès a convidar-la als 'estels eteris' -així els va batejar- adquirits a la Seda, els quals va millorar amb mel i canyella, toc afrodisíac.

La coixinera podia equivocar-se, igualment, en un 3'1416%. Calia arriscar-se. Amb tot, a la dona li va costar assolir la son i els somnis. La ment obligava, exigia resposta. La mateixa ment, ressentida d'ella mateixa, s'hi resistia. Fins que, finalment, al món oníric, se li mostrà quelcom llarg de color blau rutilant. Aquella lluentor li curava el que duia de vida mediocre i l'empenyia a, sí, fer el viatge. Sola, no: amb una nina clon d'ella que va fer elaborar a una tal Maria Fe Ferruskarrer (Feferruska, si es volia més planer), una lloca espavilada de seixanta-tres anys que treballava materials naturals moldejant-los per a causes que trobés convenients, valorant-les i cobrant el que europea materialista com era i artista de gremi interessada li sortís dels ovaris.

La Ferruska s'aferrà a la mirada dolça i sensual de la Seda. Notà que l'altra no ho coptava, s'aguantà les ganades d'intimitat i les projectà en l'obra encarregada, la reproducció de la figura de la Seda amb qui, abans d'entregar-li, tingué un affair. A més, faltava la part tècnica de motorets, ginys i targetetes i parafernàlia- que delegà en un ionqui que dominava el tema i que es deia Girgull, qui li devia més de mig any de lloguer d'un safareig dins el qual s'entatxonava i sota el qual esnifava, a Castellonif de la Estufepa, població d'on no cardava el camp ni

cardant ni sense cardar.

Un cop reforçada amb el seu doble, la Seda respirà alleugerida. Fins i tot li va fer maletes. Als aeroports va creuar espais de seguretat sense cap problema. Somiava encara?

Al Nepal un nen-noi que no esperava anà cap a elles i s'oferí a fer de cicerone. Parlava un francès que sabia per percepció d'una vida passada, un francès antic que sortosament la Seda-II, programada per a comunicar-se en mil idiomes, entengué.

La gent pobre i senzilla i la gent senzilla i pobre se les mirava amb una combinació d'estranyesa i admiració.

-Rajolins i rajolines!- cantaven elles a l'uníson, els vingué de cantar allò.

Movien l'esquelet com icones estupendes materialitzades de no importava on, vestides amb túniques color maragda. Emetien vibracions positives.

"Rajolins, rajolines" esdevingué nou mantra en aquell indret. Ressonà pels paisatges verges i els no verges sobreutilitzats per la política del turisme rebentaire.

-Però jo he vingut a a aquesta àrea del planeta...per a què?- es queixà de sobte sense motiu la Seda autèntica.

Instantàniament, la seva tocaia desaparegué. Havia girat una cantonada. Va ser robada a trossos per lladres pseudoeuropeus i posteuropeus condemnats a ser impurs i delinqüents. Plena de basarda pel fet, la Seda, s'agenollà amb la retrobada solitud davant el petit noi-guia.

-Écoutez!- va dir ell.

Se sentien uns miols elevats. La Sedà mirà darrere seu. Un edifici decadent i digne li picava l'ullet des de la torre que tenia dos ulls dibuixats, delineats amb precisió i amb gruix, de color negre.

-Una torre cap de gat?

La comparativa la va fer riure. L'aire, al seu torn, es tornà de color rosa sidral i del dalt de l'edifici emergí un home calb que reia, reia, reia, també. La Seda encara rigué més: semblava el famós "Senyor Netíssim", personatge-símbol d'un producte de neteja gens barat. A més: anava tot blanc, com ell. Com un núvol cúmul quan encara no s'ha enfadat.

-Tu no estàs al Nepal, Seda, hahahaha! Tu estàs aquí, en aquesta imatge que l'escriptora, la Lídia, s'ha tret del cap!

L'escriptora va fer un descans: un plàtan madur triturat amb iogurt desnatat. Com era que el pelat l'havia delatada? I continuava, irreverent:

-La Lídia vol, sí o sí, que ens trobem tu i jo. I un gat, és clar. O el títol del relat no tindria sentit.

Una sobtada tremolor poderosa fa desestabilitzar el xerraire, que va caure i el cap li va quedar encaixat en un gerro gros obert al cel.

-És ceràmica antiga, respiro secrets d'ancestres!- va informar amb veu rara que podia escapar-se per uns forats practicats en la part més panxuda de la peça.

-Però, sisplau, em cal més aire!

La Seda, que tirava a paradeta, quedà petrificada.

-Acció, vingaaa!

No es veia ningú enlloc. L'espai natural esdevenia preciós com mai, anava absorbint qualsevol so que privés d'extasiar-se'n a mesura que el color rosa es diluïa. On eren el grapat de construccions de feina no res? I el nen-noi?

-Ici!

No el veia.

-Croyez TOUT.

El nen-noi parlava, era, un gat.

S'apropava. Aquells ulls resseguits de negre. Els de l'edifici que s'havia evaporat. Tenia la cua al nas, aquell atípic felí. La cua dels estels galeta? No pas. Una cua que es cargolava en forma d'interrogant. La va estirar amb destresa per fer-la picar amb fermesa el vas, que es va fragmentar. Alliberat, trontollant, l'home va posar-se amb les cames creuades i amb les mans es va palpar el cap i amb disgust va comprovat que el tenia.

La Seda va fixar-se en aquella closca atapeïda de crostes entre clapes més olioses. Va venir-li el riure sense malícia i inevitablement.

-Un micromón al-lopècic, hahaha!

-Sí, m'hi frego bàlsam d'arboquina!-va fer saber l'home, que encetava el riure.

-Seda!-el felí va voler que estiguessin per a ell- Sóc una gata sagrada. Posa'm un nom.

-Nepalina. Nepalina!

-Te m'enduràs a viure a terres planes i humides que calmen.

-Per la desembocadura d'un riu, oi, endevino?

-Exacte! On les picades de mosquit es manifesten amb dos dies de retard amb una picor insoportablement expansiva que distreu el cervell.

-Ooh! Jo vull venir, recol·lectar insectes d'aquests i fer-ne un unguent per aplicar-lo a la calba, que em faci pessigolles, així la ment no em dominarà. Més fàcil que meditar. No faré pública aquesta nova tècnica, no cal cap merchandising o es trencaria l'energia que l'ha inspirada i no seria efectiva.

La Seda volia més detalls, ser més guiada.

-Què farem allà, Nepalina?

-Tu seràs una miqueta fotògrafa estilista.

-Estic llesta per a això?

-Sí i no.

-Com?

-Mentalment, sí; emocionalment estàs adossada a...prou que ho saps. Cada bocí del 'sense estar sencer', el gerro esmicolat, et xiuxiuejarà un nom, Seda.

La Seda es mirà les parts de la ceràmica trencada repartides per terra.

Se li va creuar llavors la veu d'una dona rabassuda piteruda que li venia via brutícies que s'escampen per l'atmosfera. I algunes es desplacen en corrents acceleradíssims.

-Dóna'm una bosseta.

La botiguera n'hi allargava una altra més. Era la quarta. Aquella dona esdevenia l'Eterna-Compradora-Inconscient que acumulava plàstic i que (des)mercès a ella al planeta s'extenia l'Illa-Estrangula-Vida-Marina.

-Quina terrible migranya, no puc!-la Seda es tapava la cara, amb les mans es tibava la roba, no sabia què fer per no estar en contacte amb aquella brisa que obstaculitzava l'alegria.

-Xiula feliç, Seda!- el semibudista va animar-la.

-Què?

-Agafa-ho o deixa-ho!-ordenà la Nepalina.

-Què?

-No t'ho quedis! No pots permetre que se t'infiltri! No ets una deessa!

-Seda, Seda, calla per dins, mira el cel, gira't i plora!-continuà l'home, que es deia Algroc.

LA dona se sentia tan petita, tan lliure, tan trista, tan contenta, tan plena, tan buida...

El temps que invertí en desfer-se de llàgrimes no l'entendria cap rellotge. Les llàgrimes les recollia la Nepalina amb la cua, les envolava i les enviava lluny, als cims, on es solidificaven i els feien esdevenir més blancs i un pèl més eterns.

Llavors la dona va ser capaç d'emetre sons que van tornar-se mots. Vomità els dels que l'aferraven sense adonar-se: pare i mare, uns quants exnòvios, una amiga íntima, la germana i el cunyat i el nebot i un fill perdut a mig embaràs dut ella amb ella.

Els trossos de gerro els anava prenent amb la cua la Nepalina, fregant-hi el bigoti de qualitats adhesives. Un cop recomposat, li tapà la boca amb un suro a mida que tenia preparat.

-A dins hi ets tu, Seda, la Seda nena. Estimes, t'estimes, t'estimem, t'estimen.

-I doncs, què, som-hi?-empentava l'Algroc.

En una caseta baixa i blanca, en un entorn d'arrossars: allà, allà són. Ara.